

[Aage Frandsen]

bejdsformidling, som vi så før, åbenbart godt gøre det. Men når det drejer sig om produktion, så må man ikke. Og det betyder så også, at der er en række projekter, som man måske ville i gang med i kommunerne, men som man ikke kan komme i gang med, og vi ved, at der er kommuner, som er strandet med hensyn til projekter i henhold til de tidligere gældende regler.

Så er der en bestemmelse, som får én til at tænke på det lovforslag, som skal behandles i morgen, og som er fremsat af socialministeren. Det er § 9, stk. 1, hvor der bl.a. står:

»Kommunen eller amtskommunen kan dog fravige den overenskomstmæssige eller fulde sædvanlige arbejdstid, hvis særlige grunde taler derfor.«

Hvad er »særlige grunde«? Vi har svært ved at se, at man skal have den undtagelse under nogen omstændigheder, fordi det ville betyde, at man i en række tilfælde ville tilbyde projekter til unge, som altså har smag af, at det drejer sig om at få dem beskæftiget i en eller anden periode i forhold til den ydelse, de modtager. Det vil sige, at de skal så i virkeligheden have den samme ydelse, som de hidtil har fået, da de var på bistandshjælp. Igen tankegangen om en slags straffeforanstaltning.

I stk. 2 i § 9 står der, at man kan »fastsætte særlige lønvilkår for ansatte på projekter, hvor kommune, amtskommune eller stat er arbejdsgiver.« Igen er det et spørgsmål: Hvad betyder det rent faktisk?

Derfor må vi sige, at vi vil se det her forslag også i sammenhæng med det forslag, som behandles i morgen, og som er socialministerens forslag, fordi vi mener, at det er en del af den samme tankegang hos regeringen. Og det siger vi, samtidig med at vi siger, at der er en række ting i det her, vi gerne vil se positivt på med hensyn til at delegeres ansvaret ud. Men når det så drejer sig om disse forbehold, der ligger i forslaget om, hvad det så er, man i kommunale projekter må foretage sig, så er vi imod, at disse forbehold er i lovforslaget.

På den måde kan jeg sige, at vi i udvalgsarbejdet vil se positivt på en række ting, men også med megen skepsis på dele af forslaget.

Traberg Smidt (V):

Lovforslaget indeholder noget afbureaukratisering, det indeholder noget regelforenkling, men frem for alt indeholder det nogle ændrede

principper, som jeg nok tror vi kommer til at høre meget mere om, når de engang er blevet gennemført.

For det første er det sådan, at nu kommer pengene direkte ud til kommunerne og amtskommunerne uden et sinkende mellemlid, hvor skiftende arbejdsministre og skiftende arbejdsmarkedsnævn i virkeligheden er blevet viklet ind i et bureaukrati, som nu bliver afløst af, at man sender en check, og så må det i øvrigt være op til de lokale at afgøre med sig selv, hvad de vil bruge de penge til.

Et andet område, hvor reglen med nærheden også vil få betydning, er spørgsmålet om kommunal produktion. Det er jo en af de varme kartofler, og det kan jo egentlig undre, at der ikke allerede har været en debat om det.

Hr. Aage Frandsen går altså ud fra, at enhver form for offentlig produktion er af det gode, hvor jeg går ud fra, at enhver form for offentlig produktion ikke nødvendigvis er af det onde. Der er en vis nuanceforskel dér, for fordi en produktion er offentlig, behøver den jo ikke nødvendigvis at være hverken god eller dårlig, men det må være afhængigt af: Hvor er den mest effektiv? Og hvis en produktion mest effektivt ligger i den private sektor, så må vi lægge den dér. Og vi har jo altså den erfaring fra utallige kommunale beskæftigelsesprojekter, at det er ikke særlig rentabelt at lægge dem dér. Man kan lige så godt lægge det ud hos private virksomheder.

Her bliver der altså en mulighed for at vælge den løsning, der er mest hensigtsmæssig ud fra lokale interesser. Og så er der nogle vejledninger om det. Der er ikke så meget kontrol, der er ikke så mange godkendelsesprocedurer. Jeg tror, at det er et af de mest praktiske led i det lovforslag, der er tale om her.

Et af elementerne er jo det med den overenskomstmæssige arbejdstid, og dér indebærer lovforslaget, når det bliver gennemført, at man får langt større fleksibilitet, end man hidtil har haft. Og det er selvfølgelig rigtigt, at en del af problemet har været, at man nødvendigvis skulle arbejde fuldtids, men en del af problemet har jo altså også været, at lønnen har været af en størrelse, så man ikke har kunnet få begge ender til at nå hinanden, og det er jo sådan med produktion, at hvis ikke indtægterne dækkes af udgifterne, så er det altså ikke særlig rentabelt, for nu at sige det på den måde.